

Postanowieniem z dnia 17 maja 2012 r. **Sąd Rejonowy w Łomży Wydział V Gospodarczy Sąd Gospodarczy** - Przewodnicząca: SSR Ewa Kłapeć-Kalinowska po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2012 r. w Łomży na posiedzeniu niejawnym wniosku Łomżyńskiej Fabryki Mebli sp. z o.o. z siedzibą w Łomży o zmianę postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu postanowił:

1. zmienić postanowienie Sądu Rejonowego Sądu Gospodarczego w Łomży z dnia 06 kwietnia 2012 roku o ogłoszeniu upadłości Łomżyńskiej Fabryki Mebli sp. z o.o. z siedzibą w Łomży z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmujące likwidację majątku upadłej Łomżyńskiej Fabryki Mebli sp. z o.o. z siedzibą w Łomży wpisanej do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS 0000197215 prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Białymstoku.
2. odwołać nadzorcę sądowego Waldemara Piceluka;
3. powołać syndyka masy upadłości w osobie **Jacka Kondratowicza**
4. zarządzić wpisanie wzmianki o zmianie sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego w Krajowym Rejestrze Sądowym prowadzonym przez Sąd Rejonowy w Białymstoku.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2012 roku Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w Łomży ogłosił upadłość z możliwością zawarcia układu dłużnika Łomżyńskiej Fabryki Mebli sp. z o.o. z siedzibą w Łomży. W dniu 24 kwietnia 2012 r. do V Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego wpłynął wniosek upadłej spółki o zmianę postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmujące likwidację majątku upadłego. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, iż ogłoszenie upadłości ŁFM sp. z o.o. spotkało się z bardzo dużym zainteresowaniem mediów, nie tylko lokalnych, ale także ogólnopolskich. Nagłośnienie sprawy wywołało negatywną „fame” dotyczącą dalszego funkcjonowania fabryki, co wpłynęło zdaniem Zarządu niekorzystnie na możliwość podjęcia jakiejkolwiek współpracy. Wnioskodawca zaznaczył, iż na przestrzeni dwóch tygodni wszyscy potencjalni nowi kontrahenci wycofali się z rozmów z upadłym dotyczących ewentualnych zamówień. Nadto wnioskodawca podniósł, iż dotychczasowy partner, z którym został zawarty list intencyjny potwierdzający możliwość finalizacji rozmów handlowych w zakresie kolejnych dużych zleceń zmuszony był wycofać się z nich z powodu upadłości kontrahentów zagranicznych. W tym stanie rzeczy, zdaniem Zarządu upadłej spółki, nie dysponuje ona portfelem zleceń i nie ma możliwości wznowienia

produkcji w swoim przedsiębiorstwie. Taki stan uniemożliwia przeprowadzenia działań restrukturyzacyjnych. Zarząd upadłej spółki podniósł, iż nie widzi już możliwości kontynuowania działalności gospodarczej. Likwidacja w drodze postępowania upadłościowego pozwoli zminimalizować koszty społeczne i częściowo zaspokoić wierzycieli. Nadto umożliwi w wyższym stopniu uregulować świadczenia pracownicze. Sąd Rejonowy zważył, co następuje: Wniosek okazał się zasadny. Zgodnie z art. 17 ust. 1 Ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze /Dz.U.2009.175.1361 j.t. z późn. zm/ -zwanej dalej Puin, Sąd może zmienić sposób prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego, jeżeli podstawy przeprowadzenia takiego postępowania ujawniły się dopiero w toku postępowania. *Ratio legis* rozwiązania przyjętego w ust. 1 cyt. wyżej przepisu sprowadza się do swobody wyboru sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego, zarówno w chwili orzekania o ogłoszeniu upadłości jak i w toku dalszego postępowania. Zmiana sposobu prowadzenia postępowania upadłościowego może być dokonana, gdy ujawnią się okoliczności uzasadniające taką zmianę. Niewątpliwie w realiach niniejszej sprawy, po ogłoszeniu upadłości ujawniły się okoliczności niweczące zasadność i celowość postępowania z możliwością zawarcia układu. Przede wszystkim należy zaznaczyć, że zaprzestanie prowadzenia działalności operacyjnej /produkcyjnej/ jest przesłanką uniemożliwiającą przeprowadzenie postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu, bowiem wierzyciele nie będą mogli być zaspokojeni z dochodów uzyskiwanych z prowadzonej działalności gospodarczej. Brak dochodów z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej uniemożliwi wykonanie układu. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż podstawą działań restrukturyzacyjnych przedsiębiorstwa miało być wznowienie produkcji, poprzedzone zdobyciem nowych rynków zbytu w kraju i za granicą. Zapewnienie Zarządu w tej mierze były daleko idące i przekonujące. Zarząd składając propozycje układowe, dokonał wnikliwej analizy sektora rynku, stwierdzając m.in., iż jest to rynek dynamiczny, a rok 2012 powinien przynieść oczekiwany wzrost sprzedaży. Poza tym przedstawił prognozę planowanych wpływów ze źródeł finansowania układu oraz wydatków na spłatę zobowiązań układowych, zakładając uzyskanie zysku już w pierwszym roku od zatwierdzenia układu. Nadto Zarząd dokonał analizy poziomu i struktury ryzyka wykonania układu, stwierdzając m.in.: opcja układowa zawierająca propozycje układowe jest opcją optymalną, i wyważa interes wierzycieli układowych w stopniu najbardziej dla nich korzystnym, pozwalając na utrzymanie przedsiębiorstwa na rynku”. Założenia, plan restrukturyzacji przedsiębiorstwa wraz z propozycjami układowymi miał szanse spełnienia, i realizacji. Jednakże sukces tego

postępowania był w dużej mierze uzależniony od skuteczności działań podejmowanych przez Zarząd. Podkreślić należy, iż kompetencje sędziego komisarza są w tej materii ograniczone do nadzoru nad postępowaniem. Zarząd, który nie był pozbawiony prawa zarządu majątkiem spółki miał podjąć szereg czynności zmierzających do zrealizowania przedstawionych założeń i planów. Zdaniem sądu działania Zarządu okazały się nieskuteczne, a decyzja o wycofaniu się z działań restrukturyzacyjnych przedwczesna. Trudno, bowiem przyjąć, iż w takim krótkim czasie tj. niespełna 4 tygodni od wydania postanowienia o ogłoszeniu upadłości nie udało się przeprowadzić działań restrukturyzacyjnych przedsiębiorstwa, bowiem jest to proces przede wszystkim czasochłonny. Twierdzenia Zarządu o postawieniu w stan upadłości kontrahentów zagranicznych, nie zostały nawet uprawdopodobnione, a nawet gdyby przyjąć, że takie okoliczności zaistniały, to nasuwa się pytanie, dlaczego Zarząd przed przystąpieniem do rozmów handlowych nie ustalił kondycji finansowej partnerów i nie ocenił ryzyka gospodarczego planowanych przedsięwzięć handlowych. Konkludując, Sąd uznał, iż w chwili obecnej Zarząd odstąpił od realizacji restrukturyzacji przedsiębiorstwa i wykonania propozycji układowych. Zarząd nie podjął także innych działań innowacyjnych, pozwalających zakładać, że układ może być wykonany. Mając powyższe na uwadze, i ratio legis postępowania upadłościowego z opcją układu, należy skonstatować, iż kontynuowanie tego sposobu postępowania upadłościowego nie przyniesie spodziewanych efektów. Ponieważ przesłanki uniemożliwiające przeprowadzenie postępowania upadłościowego z możliwością zawarcia układu ujawniły się dopiero w toku postępowania upadłościowego, Sąd na mocy art. 17 prawa upadłościowego i naprawczego orzekł jak w sentencji postanowienia.